ច្បាប់

ស្តីពី

ការដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ
ក្នុងរឿងព្រហ្មទណ្ឌ

រដ្ឋកម្ពុជា
ឯករាជ្យ សន្តិភាព សេរីភាព សុភមង្គល

រដ្ឋសភា

ច្បាប់
ស្ដីពី
ការដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយក្នុងរឿងព្រហ្មទណ្ឌ

មាត្រា ១ : ធនទណ្ឌគឺប្រាក់ពិន័យ ប្រាក់សំណង ឬ ប្រាក់ជម្ងឺចិត្ត ។ របៀបទារធនទណ្ឌគឺអាចទារប្រាក់ទាំង ៣ មុខរួមគ្នា ឬ ទារមួយមុខៗ តាមគ្រប់វិធីដែលច្បាប់អនុញ្ញាតនិងតាមផ្លូវដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយផងក៏បាន ។

ធនទណ្ឌនេះ ត្រូវទារតាមអំណាចនៃសេចក្ដីសម្រេចសាលក្រមរបស់តុលាការដែលមានលក្ខណៈជាស្ថាពរហើយ ។ ប្រាក់សំណង និងប្រាក់ជម្ងឺចិត្ត ត្រូវទារតាមបណ្ដឹងរបស់ភាគីដើមបណ្ដឹង ដែលតុលាការបានសំរេចសេចក្ដី ។ ប្រាក់ពិន័យ ប្រាក់សំណង ឬ ប្រាក់ជម្ងឺចិត្ត ដែលត្រូវបានទៅរដ្ឋ ត្រូវទារតាមបណ្ដឹងរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ ។

មាត្រា ២ : ការទារប្រាក់ពិន័យផង ប្រាក់សំណងផង ប្រាក់ជម្ងឺចិត្តផង ពីទណ្ឌិតដែលមានធនធានមិនគ្រប់គ្រាន់ គេត្រូវទារប្រាក់សំណង ឬ ប្រាក់ជម្ងឺចិត្តមុនប្រាក់ពិន័យ ។

របៀបនៃការទារប្រាក់ពិន័យ ប្រាក់សំណង និង ប្រាក់ជម្ងឺចិត្ត ត្រូវអនុវត្តដូចគ្នានឹងរបៀបនៃការទារប្រាក់សំណងក្នុងរឿងរដ្ឋប្បវេណីដែរ លើកលែងតែវិធីដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ ។

មាត្រា ៣ : ការដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយគឺ ជាវិធានការបង្ខំទណ្ឌិតឱ្យសងធនទណ្ឌតែប៉ុណ្ណោះ មិនមែនជាការកាត់កងឱ្យរួចពីធនទណ្ឌនោះទេ ។

នៅពេលដែលទណ្ឌិតបានរួចផុតពីកំណត់កាលដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ ប្រាក់ដែលទណ្ឌិតមិនទាន់បានសងទាំងប៉ុន្មាន ត្រូវនៅជំពាក់ទាំងអស់ដដែល ។ ប៉ុន្តែ មិនត្រូវយកទណ្ឌិតនេះទៅដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយជាថ្មី ដើម្បីទារប្រាក់ជំពាក់ដដែលនេះទៀតទេ ។

មាត្រា ៤ : ជនដែលច្បាប់រដ្ឋប្បវេណីឱ្យរួចផុតពីការដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយនោះ ក៏ត្រូវបានរួចផុតពីការដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយក្នុងរឿងព្រហ្មទណ្ឌដែរ ទោះបីជាប្រាក់ដែលជំពាក់នោះជាប្រាក់ពិន័យក្ដី ប្រាក់សំណងក្ដី ឬ ប្រាក់ជម្ងឺចិត្តក្ដី ។

អនីតិជនអាយុតិចជាង ១៨ ឆ្នាំ និងមនុស្សវិកលចរិក មិនត្រូវដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ ដើម្បីទារធនទណ្ឌនោះទេ ។

នីតិជនមានអាយុចាប់ពី ១៨ ឆ្នាំ ទើបមានសតិជាធាល្អ មានវិចារណញ្ញាណស្គាល់ខុសស្គាល់ត្រូវ ទើបដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ ដើម្បីទារធនទណ្ឌនោះ ។

មាត្រា ៥ : ក្នុងរឿងព្រហ្មទណ្ឌ ការសុំឱ្យដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយនេះ ពុំមានបង់ថ្លៃអ្វីទេ គឺថា បើមានភាគីដើមបណ្ដឹង ឬ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ប្ដឹងមក ប្រធានតុលាការខេត្ត ក្រុង ខាងលំនៅរបស់ទណ្ឌិត ត្រូវចេញដីកា បង្គាប់បញ្ជាឱ្យយកទណ្ឌិតទៅដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ ដោយគ្មានឱ្យចេញថ្លៃ ឬ ឱ្យតម្កល់ប្រាក់ថ្លៃអាហារទេ ដ្បិតបើមានប្រើសិទ្ធិរឹបអូសលក់តាមផ្លូវច្បាប់នូវចលនវត្ថុ អចលនវត្ថុក៏ដោយ ។ ប្រធានតុលាការចេញដីកានេះ ដោយសំអាងទៅលើសម្រេចសាលក្រមដែលមានសេចក្ដីសំរេចជាស្ថាពរ ។

ប៉ុន្តែ នៅពេលកំពុងអនុវត្តការដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយនោះ ទណ្ឌិតបានសងធនទណ្ឌគ្រប់ចំនួនហើយ ប្រធានតុលាការត្រូវចេញដីកា បង្គាប់បញ្ជាឱ្យដោះលែងទណ្ឌិតនោះចេញពីពន្ធនាគារភ្លាម ។

មាត្រា ៦ : រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌ អាចអនុញ្ញាតឱ្យបង្អង់អនុវត្តនូវការដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយនោះបាន កាលបើទណ្ឌិតនោះមានសុខភាពមិនល្អ គួរឱ្យបង្អង់ ហើយទណ្ឌិតក៏ពុំមានជាប់គុកពីបទល្មើសណាទៀតទេ ក្នុងពេលដែលឱ្យបង្អង់នេះ ។

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌នឹងអនុញ្ញាតឱ្យបាន ក៏លុះណាតែមានភស្តុតាងច្បាស់លាស់ គឺសេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់ពេទ្យ ដែលពិនិត្យអាការរោគទណ្ឌិតនោះផងដែរ ។ សាមីជន អ្នកសុំឱ្យពេទ្យពិនិត្យនោះ ត្រូវបង់ប្រាក់ថ្លៃពិនិត្យនេះនៅការិយាល័យក្រឡាបញ្ជីនៃ សាលាជំរះក្តីខាងលំនៅរបស់ខ្លួន ។

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌អាចអនុញ្ញាតឱ្យបង្អង់យ៉ាងនេះបានតែក្នុងរយៈពេលមួយ ខែគត់ ប៉ុន្តែ បើទណ្ឌិតបានសំបុត្រពេទ្យជាថ្មីទៀត ទណ្ឌិតអាចសុំឱ្យបង្អង់ម្តងមួយខែៗ បានជា ដរាប ។ ការសុំបន្តបង្អង់ៗ ទណ្ឌិតត្រូវមានសេចក្តីសន្និដ្ឋានរបស់ពេទ្យជាថ្មីទៀតគ្រប់តែ ដងជាដាច់ខាត ។

មាត្រា ៧ : របៀបដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ ត្រូវដកគុកមួយថ្ងៃក្នុងប្រាក់ជំពាក់ប្រាំរយរៀល "៥០០៛០០" ឬ តិចជាងប្រាំរយរៀល "៥០០៛០០" ។ បើប្រាក់ជំពាក់នោះ មានចំនួនច្រើនដល់ដប់ម៉ឺនរៀល "១០០.០០០៛០០" ការដាក់គុកនេះត្រូវគិត ក្នុងមួយថ្ងៃប្រាំរយរៀល "៥០០៛០០" ៗ ដរាបអស់ប្រាក់ដប់ម៉ឺនរៀល "១០០.០០០៛០" បើប្រាក់ជំពាក់នោះលើសពីដប់ម៉ឺនរៀល "១០០.០០០៛០០" ទៅ ការនេះត្រូវ គិតពីត្រឹមប្រាក់លើសនោះមួយពាន់រៀល "១.០០០៛០០" ក្នុងមួយថ្ងៃ ។ ប៉ុន្តែទោះ បីប្រាក់ជំពាក់នោះមានចំនួនច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏រយៈពេលដែលត្រូវដាក់គុកទណ្ឌិត តែម្នាក់ឯងក្នុងរឿងតែមួយដោយសរុបទាំងអស់ មិនត្រូវឱ្យលើសពី ពីរ ឆ្នាំទេ ។

មាត្រា ៨ : បើទណ្ឌិតតែម្នាក់ ឬ ច្រើននាក់ជំពាក់ធនទណ្ឌ ព្រោះខ្លួនបានប្រព្រឹត្តបទល្មើស មួយបទ ឬ ច្រើនបទដែលត្រូវរួបរួមគ្នាសង ភាគីដើមបណ្តឹងតែម្នាក់ រយៈពេលនៃការ ដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ នោះត្រូវគិតដូចរបៀបខាងលើគ្រប់រូបទណ្ឌិតទាំងអស់ គឺ បើគិត ទៅឃើញ ២០ ថ្ងៃ ត្រូវដាក់ ២០ ថ្ងៃ ទាំងអស់គ្នា ។

បើទណ្ឌិតតែម្នាក់ ឬ ច្រើននាក់ជាចារីនៃបទល្មើសមួយបទ ឬ ច្រើនបទដែល ត្រូវរួបរួមគ្នាបង់ធនទណ្ឌឱ្យភាគីដើមបណ្តឹងច្រើននាក់រយៈពេលដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយត្រូវ បំបែកតាមចំនួនប្រាក់របស់ភាគីដើមបណ្តឹងម្នាក់ៗ ឱ្យដាច់ពីគ្នា មិនត្រូវបូករួមសំណង ឬ ជម្ងឺចិត្តរបស់ភាគីទាំងអស់បញ្ចូលគ្នាជាចំនួនមួយនោះទេ ។

ក្នុងការដែលបានធនទណ្ឌខាងពិន័យផង ខាងជម្ងឺចិត្តផង ត្រួតគ្នាយ៉ាងនេះ រយៈ ពេលដាក់គុក ត្រូវញែកប្រាក់ពិន័យ និងប្រាក់ជម្ងឺចិត្តឱ្យដាច់ពីគ្នា ហើយគិតថ្ងៃដាក់គុក តាមពិន័យដោយឡែក តាមជម្ងឺចិត្តដោយឡែក កុំបូកប្រាក់ពិន័យ និងប្រាក់ជម្ងឺចិត្តចូលគ្នាឡើយ ។

មាត្រា ៩ : កាលបើទណ្ឌិតច្រើននាក់ ខ្លះជាចារី ខ្លះជាសហចារី ខ្លះជាអ្នកសមគំនិត ហើយ ត្រូវទណ្ឌកម្មឱ្យរួបរួមគ្នាសងជម្ងឺចិត្ត នោះរយៈពេលដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយត្រូវគិតទៅ លើទណ្ឌិតម្នាក់ៗ នូវចំនួនថ្ងៃដាក់គុក ដូចជាទណ្ឌិតនោះត្រូវទោសតែម្នាក់ឯង គឺថា មិន ត្រូវយកចំនួនប្រាក់នោះមកចែកជាភាគចែកគ្នា ដាក់គុកតាមចំណែកសព្វខ្លួននោះបានទេ ។

រយៈពេលដែលត្រូវដាក់គុកបង្ខំទារប្រាក់នេះទៀត ក៏មិនត្រូវបន្ថយបន្ថែមអ្វី ឱ្យខុសពីរបៀបគិតថ្ងៃ ដូចបានពោលមកនោះទេ ។

ឯប្រាក់ពិន័យដែលតុលាការដាក់ទណ្ឌកម្មឱ្យម្នាក់ៗ បង់នោះ មិនត្រូវយកចំនួន ប្រាក់ពិន័យនោះមកសរុបគ្នាបង់ទេ គឺត្រូវបង់តាមចំណែកសព្វខ្លួន ការដាក់គុកបង្ខំទារប្រាក់ នោះទៀត ក៏ត្រូវដាក់គុកតាមចំណែក ប្រាក់ពិន័យសព្វខ្លួនដែរ ។

មាត្រា១០ : ជាគោលការណ៍ក្នុងរឿងព្រហ្មទណ្ឌដូចជាក្នុងរឿងរដ្ឋប្បវេណី ការទារធនទណ្ឌ អាចនឹងធ្វើទៅបានលុះណាតែមានរូបមន្តបង្គាប់ដែលមានកំណត់នៅក្នុងសាលក្រម ។

ក្នុងរឿងព្រហ្មទណ្ឌមិនចាំបាច់ឱ្យមានបណ្តឹងពីភាគីដើមបណ្តឹងទេ តុលាការត្រូវ តែសំរេចបង្គាប់ឱ្យដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ ដើម្បីទារធនទណ្ឌ បើកូនបំណុលមិនព្រមសង ។

ក្នុងរឿងរដ្ឋប្បវេណី នៅពេលមុនសំរេចសេចក្តី ចាំបាច់ត្រូវតែមានបណ្តឹងពី ភាគីដើមបណ្តឹង ទើបតុលាការឱ្យសំរេចដាក់គុកបង្ខំដល់រូបកាយ ដើម្បីទារប្រាក់ជំពាក់ កាលបើកូនបំណុលមិនព្រមសង ។ ក្នុងបទនេះ តុលាការមិនត្រូវបង្ខំ ឬ ណែនាំដល់គូក្តីឱ្យ ប្តឹងសុំនោះទេ ។

មាត្រា ១១ : ក្នុងសេចក្ដីចម្លងសាលក្រម ឬ សម្រង់សាលក្រមដែលត្រូវយកទៅអនុវត្តត្រូវតែមានរូបមន្តបង្គាប់ឱ្យអនុវត្តផង ដាក់នៅខាងចុងសាលក្រម ឬ សម្រង់សាលក្រមនេះរូបមន្តបង្គាប់នោះមានដូចតទៅ :-

" ប្រមុខរដ្ឋ នៃរដ្ឋកម្ពុជា បង្គាប់ចំពោះអ្នកអនុវត្តសាលក្រមឱ្យសំរេចតាមសាលក្រមនេះ និង ឱ្យអាជ្ញាធរគ្រប់តំណែង គ្រប់ថ្នាក់ ជួយអនុវត្តសាលក្រមនេះ បើមានសំណូមពរត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ " ។

មាត្រា ១២ : ផ្អែកតាមគោលការណ៍សម្រង់សាលក្រមព្រហ្មទណ្ឌ ក្រឡាបញ្ជីត្រូវចារសំគាល់ពីអានុភាព នៃ សាលក្រម ហើយប្រគល់ចំនួនថ្ងៃដែលត្រូវដាក់គុកបរិវាសរូបកាយ ដើម្បីទារជនទណ្ឌ និងប្រគល់រូបមន្តដាក់នៅចុងសាលក្រមនោះផង ។ ក្នុងករណីមិនបានអនុវត្តតាមគោលការណ៍នេះទេ ក្រឡាបញ្ជីដែលចេញសម្រង់សាលក្រម ត្រូវទទួលទោសពិន័យជាប្រាក់ ប្រាំពាន់រៀល " ៥.០០០រ០០ " ។

រូបមន្តដែលត្រូវប្រើប្រាស់ដូចមានចែងនៅក្នុងមាត្រា ១១ នៃច្បាប់នេះ ។

មាត្រា ១៣ : កងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធ នគរបាលប្រជាជន អាជ្ញាធររដ្ឋបាលថ្នាក់មូលដ្ឋានគ្រប់ថ្នាក់ ត្រូវជួយការងារអនុវត្តសាលក្រមឱ្យបានសំរេច កាលបើមានសំណូមពរត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ ។

ច្បាប់នេះ ត្រូវបានរដ្ឋសភា នៃ រដ្ឋកម្ពុជាអនុម័តនៅថ្ងៃទី ៣០ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩២ នាសម័យប្រជុំលើកទី ២២ នីតិកាលទី ១ ។

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ៣១ ខែមករា ឆ្នាំ១៩៩២

ជ. រដ្ឋសភា

ប្រធាន

ហត្ថលេខា និង ត្រា : ជា ស៊ីម

បានចម្លងត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដើម

អគ្គលេខាធិការក្រុមប្រឹក្សារដ្ឋ

ហត្ថលេខា និង ត្រា : ចាន់ វ៉េន

លេខ: ៣២ ច.ល

បានចម្លងត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ដើម

ភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ១៥ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ១៩៩២

[illegible]រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងយុត្តិធម៌

[illegible]

អួន ស៊ីម